

Copyright 2006 PCM Uitgevers B.V.
All rights reserved
Trouw

September 30, 2006
zaterdag

SECTION: ECONOMIE; Pg. 14-15

LENGTH: 576 woorden

HEADLINE: Gesubsidieerde arbeid terug van weggeweest;
uit de bijstand

BYLINE: door Onno Havermans

BODY:

De gesubsidieerde banen zijn nog maar nauwelijks afgeschaft, of er wordt geroepen om hun terugkeer.

Gemeenten hebben de nieuwe regels voor gesubsidieerde arbeid net verwerkt. Veel instroom-doorstroombanen (ID) zijn stopgezet, sommige zijn omgezet in een reguliere baan met geld uit een ander potje. Hetzelfde geldt voor de banen volgens de Wet inschakeling werkzoekenden (WIW). Wie geen passend werk kon vinden, viel terug op een uitkering. Maar het debat laait alweer op, zo bleek gisteren op een door de gemeente Hengelo belegde conferentie. Wethouder Bert Otten (PvdA) maakte daar de resultaten bekend van een experiment met gesubsidieerde arbeid in 24 middelgrote gemeenten. Met 13 miljoen euro van het rijk zijn bijna 8000 trajecten uitgevoerd en hebben 3191 uitkeringsgerechtigden een reguliere baan gevonden.

Subsidie werkt, concludeerde Otten. "Een deel van de mensen met een uitkering is zonder gesubsidieerde arbeid kansloos". En werkloosheid maakt ongelukkig, stelde de Groningse hoogleraar regionale arbeidsmarktanalyse **Jouke van Dijk**. Van Dijk schat dat er tussen de 200.000 en 300.000 gesubsidieerde banen nodig zijn.

Maar voor wie zijn die banen? Het CDA-kamerlid Eddy van Hijum hield de gemeenten voor dat ze geen mensen mogen afschrijven. In zijn woonplaats Zwolle was hij er getuige van dat zelfs een groep daklozen - kansarmer is amper denkbaar - werd gemotiveerd te gaan werken. Hij voelt daarom veel voor de terugkeerbanen van het kabinet, waarover de Tweede Kamer nog vóór de verkiezingen debatteert. Mensen mogen daarin maximaal twee jaar werken met behoud van uitkering. Wie niet doorstroomt naar een echte baan, vervalt weer in de bijstand.

Voorzitter Jan van Zijl van de Raad voor Werk en Inkomen vindt dat te star. "De angst voor stilstaand water is onterecht. Doorstroming moet voorop staan, maar het mag geen voorwaarde zijn". Van Zijl erkent dat in de paarse periode, toen hij nog PvdA-kamerlid was, veel mensen een Melkertbanen kregen, die met andere begeleiding ook een gewone baan hadden kunnen vinden. Maar daarmee was de Melkertbaan nog niet verkeerd, aldus van Zijl.

Zijn raad bepleit nu twee soorten subsidie: voor participatie en voor reïntegratie. De participatiebaan is bedoeld voor kanslozen. "Het hoofddoel is dat mensen weer meedoen, niet het verbeteren van de publieke dienstverlening". De tweede vorm is een loonkostensubsidie voor mensen in een leerwerktraject. "Dat is maatwerk en het is tijdelijk. Want praktijkleren is de beste methode om aan werk te komen".

Een werkgever heeft 50 vacatures en er zijn 100 werklozen. De beste 50 krijgen een baan. Maar gesteund door de gemeente verbetert de uitgangspositie van drie werklozen: nummer 90 stijgt naar plaats 60, nummer 70 naar 40 en nummer 45 stijgt naar 15. Het resultaat valt tegen: 90 krijgt nog altijd geen baan en 45 kreeg al een baan, dus alleen 70 gaat erop vooruit. Op microniveau werkt het beleid dus wel, zij het vrij grof. Maar op macroniveau heeft het geen enkel ef-

fect, want nummer 50 zakt door de stijging van 70 een plaats en valt buiten de boot. Met dit simpele voorbeeld zette de Groningse hoogleraar **Jouke van Dijk** gisteren op de conferentie in Hengelo bestuurders aan het denken. Toch is ook Van Dijk voorstander van gesubsidieerde arbeid, vooral om mensen te helpen die geen kans maken op de arbeidsmarkt. Zolang er onvoldoende vacatures zijn, heeft het weinig zin om mensen met een uitkering te prikkelen, aldus Van Dijk. Dat werkt contraproductief.

LOAD-DATE: September 30, 2006